

serca. Prosti kmet, dasiravno malo ali celó nič o umetnostih ne vé, vendar hvali iz vsega serca prijetno godbo, znamenje, da ga je obšla tista, tako rekoč godbina elektrika, ktera ne loči plemenitnika od revnega bajtarja.

Kakor se bere, živel je nekda j na Napolitanskem Palma, ki je bil tako izversno zveden v godbi, da malo takih. Zraven tega bil je pa tudi tak, kakoršnih je bilo pred njim več in kakoršnih je tudi še zdaj veliko, t. j. gospodarstvo bilo je njemu kakor Latinec pravi: „Terra incognita“. Zakopal se je tedaj v velike dolgove. Pride enkrat neki odertnik k njemu s svojimi hlapci, ter brez vse šale oestro in neusmiljeno plačilo zahteva. „Plačaj!“ mu veli, „ali greš pa koj v ječo!“ Kako je Palmu pri sercu moglo biti, ni lahko popisati. Stal je zamišljeno poleg svojega glasovirja, kakor nekda j Herkul na razpotju. Prežeči upnikov obraz zbudí v otožnem Palmu novo misel. V obupnosti se usede k glasovirju in igra misleč: zdaj igram zadnjokrat — ali, lejte čudo! Odertnika je ta električni glas do solz ginil. Objame umetnika in ga ne le tirjati jenja, ampak posodi mu pri priči zopet nekaj denarja, in odsihmal ni bil nikdar več tako siten pri tirjatvi.

Vprašam vas, dragi čitatelji, ali ni ta primerek tehtnejši od čudeža, ko so namreč želve (šildkrote) in pajki, ginjeni od krasne godbe prišli k godcu, da bi njegovo umetnost poslušali?

T.

Opominek za učitelja mesca listopada.

Štiri poglavitne in tri manje podobe visé v hiši vsakdanjega življenja, in te so: štiri letni in trije dnevni časi, kateri nas veliko veliko učé in spominjajo. — Tudi učitelj naj ima te žive podobe v šolski in v svoji izbi. Vsaki letni čas in vsaki dan daje odgojitelju dosti priložnost, da zbuja v mladih sercih prave zlahtne občutke.

Sadjorejec okopuje in ovija zdaj drevesa, koplje jame za prihodno sajenje in pripravlja sadne peske.

N a g r o b e h.

Srečni, ktere zemlja krije,
Kak počivajo sladkó!
Bolečina jih ne vije,
Stiske v grob ne prederó.